

[Ole Espersen]

ning på 2.000 sider. Ikke desto mindre fandt man dengang fra de nuværende regeringspartiers side bl.a., at der skulle etableres en kommissionsdomstol. Skal man drage sammenligninger til fortiden og gøre det ud fra grundlaget om, hvor væsentligt og vigtigt og grundigt en sag er oplyst, har vi nok fortilfælde, men ikke i relation til ombudsmanden. Det er korrekt.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Hr. Kofod-Svendsen en kort bemærkning til afslutning af de korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendsen (KRF):

Det er da rigtigt, at når jeg har inddraget ombudsmanden, er det først og fremmest for yderligere at uddybe ombudsmandens redegørelse i forhold til ansvarsplaceringen. Når det gælder forholdet mellem ministre og et folketingsudvalg, er der vel ikke nogen, som bedre kan vurdere det end folketingsmedlemmerne selv. Sådan kan jeg næsten ikke se andet i hele vores struktur.

Hvis man ikke synes, en minister har givet helt tilfredsstillende svar, så må netop de pågældende politikere selv stille yderligere spørgsmål for at finde ud af, hvad der er sket, og hvad der ikke er sket, hvad man er tilfreds med og ikke tilfreds med. Der synes jeg nok, at netop det problem, som hr. Ole Espersen rejser, i udpræget grad taler for et parlamentarisk undersøgelsesudvalg.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Vi er tilbage til de indskrevne talere.

Margrete Auken (SF):

Sådan som den sag, vi nu drøfter, har udviklet sig, drejer den sig først og fremmest om respekten for folkestyret og folketingsmedlemmernes respekt for sig selv og deres arbejde. Men vi bliver nogle underlige spøgelse, hvis vi midt i dette glemmer, for hvis skyld det er, vi laver vores love, hvem det er, vi ønsker at beskytte. Danske lovgivere skulle ellers have det både i rygmarven, i hjertet og i hovedet, vi, der har den flotteste tekst om lovens betydning, nemlig fortalen til Jydske Lov.

I snart trekvart årtusinde har vi vidst, at:

»Det er konges og høvdings embede, som i landet er, at gemme domme og gøre ret og frelse dem, der med vold tvinges, såsom er enker og værgeløse børn og pilgrimme og udenlands mænd og fattige mænd. Dem overgår tiest vold. Og ej lade ugerningsmænd, de, der ej vil rettes, leve i sit land.«

Det var dengang, der var noget ved lovgivere, og det var ellers nogle år, før man fandt på menneskerettighedskonventioner og den slags, som danske politikere og ikke mindst regeringsmedlemmer ellers bilder verden ind at de er så omsorgsfulde over for.

Nu kaldes det personfølgelse og utidig partipolitisering, når partier i Folketinget beder om, at der gøres ret, og at det undersøges, hvem der har forbrudt sig mod loven. Men det er stadig væk enker og værgeløse børn og udenlands mænd, det går værst ud over, og heller ikke hos os står det for kønt til med menneskerettighederne. Vi har jo udenlands mænd, folk, vi har givet tilflugt hos os, fordi de er i fare, ikke mange sammenlignet med andre lande, men selv de få, her er, kniber det åbenbart med at behandle ordentligt. Ikke nok med, at deres eget liv er udsat, de skal også leve i stor angst for, hvordan deres koner og børn bliver behandlet hjemme i deres land.

Derfor bl.a. har vi i vores lov bestemt, at de fremmede hos os skal have deres ægtefæller og mindreårige børn hertil. Det er dette klare retskrav, som i hvert fald for familiernes vedkommende er blevet sat til side. Hvor mange døde og hvor mange ødelagte liv der er fulgt af denne justitsministerielle retskrænkelser, kan vel ikke siges med nøjagtighed, men lad os aldrig glemme dem.

Midt i skammen over, hvor mange danskere der tilsyneladende har ladet sig inficere af racismen, og hvor mange pæne mennesker der forskrækket dukker sig, skal det imidlertid også fremhæves, at store dele af pressen og politikere fra alle partier undtagen Fremskridtspartiet, CD og De Konservative klart har sagt, at det værste, der er sket i denne sag, er den uret, der er begået mod tamilerne. Og lad mig her sige, at jeg skrev dette før debatten i dag. Jeg står ved den ros, jeg har givet Venstre og De Radikale, og håber, jeg får overskud til også engang at tilgive dem deres optræden her.

Uretten mod tamilerne bliver ikke gjort god igen ved, at sagen opklares til bunds og de an-